

pinligt for mange Præsters Samvittighed. Jeg vil nu haabe, at den ærede Minister, som ved Lovforslagets første Behandling udtalte, at han havde et Forslag under Overvejelse i saa Henseende, der skulde være i Stand til at løse dette Spørgsmaal paa tilfredsstillende Maade, vil fremkomme dermed. Jeg skal villig indrømme, at naar vi til Forslaget gennemført, saaledes som Flektallet ønsker det, vilde Præsterne derved opnaa en friere Stilling; men jeg tænker ikke rettere, end at det vil være et for stort Offer at bringe, lærlig naar Ministeren kunde løse Spørgsmaalet paa en anden Maade, saaledes at Præsterne kunde modtage det.

Jeg har nu udviklet det, der har været bestemmende for mig over for dette Spørgsmaal. Noget anderledes stiller jeg mig med Hensyn til Lovforslagets to første Paragraffer. Der kan jeg til Dels slutte mig til Forslaget og de Ændringer, Flektallet har stillet. Grunden dertil er just ikke den, at jeg finder, at der er saa overordentlig stor Trang til en Reform af disse Egtteftabsbetingelser; men paa den anden Side mener jeg heller ikke, at de Forandringer, man søger at gennemføre, kunne være skadelige. Jeg mener tværtimod, at det er en Forbedring af disse Forhold. En anden Grund har ogsaa været medbestemmende. Jeg ønsker nemlig ingenlunde at stille mig paa et Særstandpunkt, det holder jeg ikke af, naar jeg blot kan undgaa det. I det store Hovedspørgsmaal har jeg været nødt til at stille mig paa et Særstandpunkt, fordi Forslaget ikke var i Overensstemmelse med min Samvittighed, og der er ogsaa her i Begyndelsen af Forslaget et Punkt, hvor jeg ikke kan slutte mig til Forslaget, nemlig Punkt 11 om de tvungne Egttepagter. Jeg kan der i alt væsentligt slutte mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (H. Holm); thi jeg finder ogsaa, at man ikke skal indføre en saadan Bestemmelse, hvorved man allerede for Egtteftabets Begyndelse bringer Folk i Forlegenhed. De vedkommende skulle jo enten oprette en Kontrakt med en hel Mængde Bestemmelser, som de i Virkeligheden ikke have nogen Forstand paa i Djebbløkket, eller ogsaa en Kontrakt, hvori der ingen Ting staar. Skal det have nogen Betydning, maa de vedkommende hen-

vende sig til en Jurist, og saa er det ikke godt at vide, om det i Virkeligheden kan være til Gavn eller ej for disse Mennesker. Jeg tror nu overhovedet, at Oprettelsen af en saadan Egttepagt aldeles ikke vilde være til nogen Gavn. Jeg erkender fuldt ud den gode Vilje og Tanke, som Forslagsstillerne have haft dermed, idet de have villet beskytte den svagere Part i Egtteftabet; men jeg tror dog, at de have studeet over Maalet. Man kan ved at oprette saadanne Egttepagter lægge en Begyndelse til Strid ind i Egtteftabet, som maaste uden saadanne aldrig vilde være kommen frem. Jeg mener nu, at Egttefolk ikke ere to Personer, de er en og samme Person. Spørgsmaalet om mit og dit skulde egentlig aldrig komme frem, fordi det berører Egtteftabet dets store Betydning. Jeg kan i Mænd se, hvorledes en Mand og en Kvinde, der have Egttepagt imellem sig, ville gøre gældende hver paa sin Maade, hvorledes Børnene skulle opdrages, hvem der skal raade over Tyendet, og hvem der skal raade over Formuen. Jeg tror, at naar det kommer saa vidt, at Egttefolkene staa som to kontraherende Parter, der absolut vilde rette sig efter, hvad der staar i Kontrakten, er Egtteftabet ødelagt for bestandig. Maaste var dette ikke blevet Tilfældet, dersom man ikke havde haft en saadan ulykkebringende Kontrakt. Det er nu mit Syn paa denne Sag, og derfor kan jeg ikke være med dertil. Jeg skal slutte disse Bemærkninger med at udtale, at jeg, efter hvad jeg har udviklet, paa ingen Maade kan være med til at indføre en saadan Reform som tvungent borgerligt Egtteftab og Frigivelse af den kirkelige vielse. Jeg tror nemlig, at denne Reform har den Egenskab, at den i en vis Forstand vil gøre det første Skridt til at afskrinke Landet. Jeg skal nu vel forvare mig mod at tænke, at dette har været Forslagsstillerens Hensigt; men jeg kan dog ikke frigøre mig for den Tanke, at jo lettere man binder et Bånd, desto lettere vil det ogsaa kunne løses igen. Jeg mener derfor, at Spørgsmaalet vil have nogen Betydning over for Skilsmisser. Det har nemlig vist sig, at i de Lande, hvor man har gennemført det borgerlige Egtteftab, er de fraskiltes Antal stadig voksende og det i en meget betænkkelig Grad. Jeg tror heller ikke, at denne Reform egentlig har nogen Rod i det